DELEANU — copilul adoptiv al Copoului

Intotdeauna l-am considerat pe *Augustin Deleanu* un timid, un sfios. Evident, nu pe baza comportării în teren, unde se dovedește un vajnic apărător al propriilor buturi, ci observîndu-l ori de cîte ori am avut prilejul : în tren și în avion, în timpul pregătirilor alături de coechipieri, în diverse discuții „între patru ochi". Nu este un volubil, nici măcar un spontan. Dar este un om sincer, care spune ce gîndește, deși sfiala cu care-și formulează răspunsurile poate lăsa impresia unuia care caută să cîștige timp, să se eschiveze. Să fie la mijloc și influența molcomilor moldoveni din „dulce tîrg al Ieșilor" ?

Am ales momentul interviului cu *Deleanu* la cumpăna dintre un sezon care s-a încheiat mult prea tîrziu și altul care a început mult prea devreme : minutele dinaintea decolării lotului na-

țional spre *Anglia*. Și firesc, prima întrebare a marcat momentul :

— Ce amintiri lași în urmă, spre ce zbori în noul an?

— *În 1968 echipa noastră, „Poli" Iași, a revenit în prima divizie după „cosmarul" diviziei secunde. Cred că o echipă care retrogradează din „A" și nu revine imediat, cu greu mai poate apoi promova, pentru că în „B", unde se joacă mult mai tare, dar mult mai puțin fotbal, forțele sînt măcinate lent și lesne te poate înghiți mediocritatea.*

Și elanul pe care ni l-am luat în „B", ca pentru o săritură în lungime, s-a dovedit suficient și pentru un... triplu salt, astfel încît am încheiat turul în Divizia „A" pe un nesperat loc trei.

În ceea ce mă privește pe mine, îmi vine greu să accept întrebarea în formularea propusă de dv. pentru că în anul care a trecut m-am căsătorit și cred că această amintire n-am s-o „las în urmă" nicicînd... Aveam de gînd să dau ultimele examene pentru absolvirea facultății (Deleneau este student la I.S.E., secția Finanțe-Credit — n.n.) *în sesiunea de iarnă pentru a dobîndi un ascendent moral față de '69. Pregătirile echipei naționale m-au obligat să renunț, însă, la acest proiect, amînîndu-l pentru la vară. Iar dacă echipa națională (în care sper să redevin titular) va reuși o bună performanță, iar Politehnica Iași se va clasa pe un loc fruntaș în actualul campionat, nu voi regreta că obțin acest ascendent chiar și în mijlocul anului !*

— De mult ești solicitat în loturile reprezentative, așa încît ești considerat de mulți, după aparențe, un jucător ajuns la maturitatea sportivă. Să precizăm deci, ce vîrstă ai...

— *Printr-o fericită coincidență am venit pe lume la o dată memorabilă : 23 august 1944. Din această cauză, numelui dinainte pregătit de părinți : Augustin, i s-a mai adăugat și cel de Pax, sub impulsul bucuriei de a trăi actul istoric din acel august fierbinte.*

— Cu un asemenea act de naștere, mi se pare firească și o succintă biografie.

— *Cei doi poli ai acestei biografii au fost cartea și balonul rotund, uneori atrăgîndu-se, alteori respingîndu-se. Astfel, pînă la 12 ani am fost pitic la Rapid și junior II la Steaua. Studiind apoi la liceul militar „D. Cantemir", m-am desprins timp de aproape patru ani de fotbal. Cînd m-am întors la București, m-am reîntîlnit cu fotbalul ca junior la Steaua, în echipa antrenorului R. Cataně. Și în vara lui 1963, după o miuță jucată pe stadionul Tineretului, în compania lui Eugen Barbu și a regretatului „nea Mitică Bulgaru"* (fostul arbitru D. Sîrbu — n.n.), *la sfatul acestuia din urmă am plecat la Iași. Aici, pe dealul Copoului, cartea și fotbalul s-au împăcat definitiv, reușind să treacă peste toate impedimentele de moment.*

— Atît la clubul ieșean cît și la loturile reprezentative ai avut diverși (și mulți !) antrenori. Pe cine ai prefera să se ocupe de pregătirea dumitale ?

— *Aș prefera antrenorul care să aibă cunoștințele teoretice ale lui Constantin Teașcă, concepția despre viață și sport a lui Șerban Justin și bunătatea lui Augustin Botescu* — ne-a spus el după o pauză îndelungată !

P. SL.

JUCĂTORII ÎN INTIMITATE

KRAUS anunță schimbarea la față

Pe Kraus, blondul atacant al alb-violeților din Pitești, l-am întîlnit într-o postură... banală : încerca să-și scoată mașina, dintr-un troian de zăpadă unde se înfundase. Cîteva mișcări înainte-înapoi, ceva „sprijin" din spate și Taunusul lui Viorel a pornit-o. Singuri, în mașină, discuția a alunecat mai mult decît rapid pe făgașul fotbalului.

— Da, *recunoaște Viorel,* toamna trecută nu prea ne-a fost favorabilă. Nici mie, nici echipei mele. Locul 13, cu 11 trepte mai jos decît poziția pe care am terminat campionatul precedent, grăiește suficient. Totuși, cred că nu vom termina sub locul 4... De altfel revirimentul nostru s-a întrevăzut încă din ultimele două meciuri, cele cu A.S.A. și cu Dinamo București, și el se datorește schimbării unor condiții. Mai bine-zis, creării unor condiții mai bune decît avusesem pînă atunci, cu toate că clubul nostru se intitulează „experimental" și este singurul din România care înaintea denumirii sale, Argeș, are cele două litere care-i definesc specialitatea : „F. C.".

— *Numai astea au fost motivele locului 13 și al jocului tău nesatisfăcător ?*

— Desigur, nu. Foarte mult a mai contat faptul că noi am început campionatul fără a căuta să schimbăm ceva în jocul echipei, în tactica ei de joc. Toți adversarii cunoșteau de acum caracteristile noastre și au știut să găsească antidotul lor. Or, în fotbal, trebuie să schimbi ceva nu numai de la un campionat la altul, ci chiar de la o etapă la alta. Forma slabă a echipei, ca și a mea, se mai datorește și antrenamentelor făcute în nota generală de auto-mulțumire. În primul meu an de activitate la F. C. Argeș, „rentabilitatea" mea, ca să zic așa, a fost mai bună pentru că, cuprins de ambiție, am vrut să le dovedesc celor de la Rapid adevăratele mele posibilități. Pentru că, la Rapid, cu toate că socotesc acest club ca fiind părintele meu, aici m-am afirmat, aici am învățat mult fotbal, nu am fost — în schimb — înțeles. În sensul că mi se cerea să joc extremă pe același calapod cu Năsturescu și Codreanu — mă refer la venirea lor înapoi — deși eu aveam alt temperament și alte calități fizice și-mi dădeam seama că nu puteam juca la fel ca ei. Vroiam să mă văd în fața porții adverse, marcînd goluri. Și, la fel vroiau să mă vadă și spectatorii. Or, atacant central la Rapid nu puteam juca și nici nu am fost încercat. De aceea am optat pentru F. C. Argeș unde am fost înțeles și... rezultatul s-a văzut. S-a văzut, așa cum v-am spus, mai ales în primul an piteștean al meu.

— *Spuneai că Rapid...*

— Da, Rapidul este leagănul amintirilor mele fotbalistice. Mă văd foarte des cu foștii mei colegi de echipă, am și un... fin acolo, pe Mitroi, iar Puiu Ionescu mi-a trimis de curînd o felicitare de la Aachen.

— *Mi se pare că tot anul trecut a intervenit și prima eliminare...*

— Nu-mi mai amintiți de ea. Mă obsedează, ca și suspendarea pe trei etape care a urmat. Mai trist decît orice e faptul că eliminarea este rezultatul unei altercații între doi jucători care ar trebui să fie exemplu pentru toți ceilalți, datorită îndelungatei activități pe terenurile de fotbal. Mă gîndesc că nici lui Popa (Dinamo București) „colegul" meu de eliminare și suspendare, nu i-a „căzut" bine această sancțiune. M-am văzut și suspendat !

— *Ce părere ai de mărirea volumului și intensității antrenamentelor, cerută de federație ?*

— Antrenorii noștri, Bălănescu și Mladin, au încercat să ajungă la 18—20 ore de pregătire pe săptămînă, dar succesele n-au venit. Existînd o alimentație bună, ceea ce ne mai lipsește cred că sînt mijloacele de recuperare a efortului. Constructorii frumosului nostru stadion din Pitești s-au gîndit la toate, numai la jucători nu. Pe lîngă că vestiarele sînt mici, dar există numai șase dușuri pentru 20—22 de jucători cîți iau parte la antrenamente. Apoi, nu avem un bazin pentru relaxare totală, nu avem băi de abur. Mi-aduc aminte că la Dynamo Berlin, după un meci jucat acolo, am folosit instalațiile de recuperare existente și ne-am simțit atît de bine încît imediat după meci voiam să mergem la antrenament ! Dar eu vorbesc de bazine, aburi și dușuri, și noi, la stadion, nu avem nici apă !

Viorel abia se încinsese, dar... ajunsesem la redacție. I-am mulțumit, ne-am strîns

mîna și ne-am zis la revedere, la primul meci pe 1969 al F. C. Argeșului. Pentru a vedea schimbarea la față promisă.

M. T.

VASILE IONESCU așteaptă cu febrilitate... toamna

Anul trecut, în ziua de 3 noiembrie, în minutul 35 al meciului Jiul — Crișul, la o centrare de pe extrema stîngă, atacantul cu nr. 8 din echipa locală, efectua o clasică înălțare în careu pentru o eventuală șutare la poartă cu capul. O dată cu el a sărit la minge și portarul advers. Duelurile acestea aeriene au farmecul lor estetic și emoțional, ele hotărăsc adesea soarta unui gol, iar fotoreporterii din spatele porții, le transformă de multe ori într-o „pradă" profesională sigură. De data aceasta, s-a întîmplat însă un lucru stupid și teribil, care aruncă o umbră de regrete, asupra disputei sportive pentru minge, între *Vasile Ionescu* și portarul *Baumgartner*. Căci primul, lovit (evident neintenționat) cu genunchiul în abdomen, a rămas pe gazon chircit și ametit de atîta durere.

— *Nu știam ce s-a întîmplat cu mine,* povestește Vasile Ionescu, la mai bine de două luni de la ziua gravei sale accidentări. *Încercam că mă ridic dar nu reușeam decît să mă tîrăsc în mîini. Simțeam stomacul traumatizat, o durere neconturată precis și greu de explicat. La un moment dat, mă gîndeam că am plătit zelul de a marca gol, cu o coastă ruptă. Dar diagnosticul a fost altul : pancreatită acută. Au urmat zile și nopți de calvar, începute la Petroșeni și sfîrșite la București la Spitalul de Urgență. O perfectă luciditate în toată această vreme, mi-a relevat permanent toată gravitatea evenimentului. Auzeam șoaptele din jurul meu, citeam pe fețele tuturor o imensă îngrijorare. Dar mi-am impus să nu concep vreodată că jocul acesta minunat pe care-l practic, ar putea impune destine fatale unui slujitor, la urma urmei cinstit și pasionat, așa cum sînt și eu, ca atîția alții. Sănătatea morală mi-a fost poate întreținută și de spiritul de sacrificiu și devotament al acelora ce mă înconjurau. Soția mea Eva nu s-a dezlipit de la căpătîiul meu, medicii Ion Turai și Silviu Carp au transformat în fapte, principiile lui Esculap, antrenorul Ozon n-a prididit să mă viziteze cu o frecvență impresionantă, președintele clubului Otto Abraham a venit lîngă patul meu; nemaivorbind de colegii de echipă, care intrau în grupuri de cîte cinci în rezerva unde mă luptam cu suferința. Anonimi din Petroșeni se interesau zilnic de veștile sosite din București. Alături de toți aceștia, sau dacă vreți într-un fel, detașat de toată această lume bună și nobilă, s-a aflat grija delicată, dar grea de gînduri sfinte și dorință fierbinte a mamei, lovită, ca și toată familia, de altfel, de dispariția năprasnică și recentă a tatălui meu.*

— Dar Baumgartner ?

— Ce e cu Baumgartner ? V-am spus doar că este nevinovat.

— Dar Baumgartner, insist.

Tace și după o clipă, totuși :

— Baumgartner, nu mi-a trimes nici măcar o telegramă.

— Vasile Ionescu, aș vrea să fii convins că accidentul acesta cu care ai umplut de grije inima suporterilor de fotbal, a fost mai mult un prilej decît un pretext pentru a te aduce în paginile revistei noastre. Cu asigurarea pe care mi-ai dat-o că medicii au pronosticat reintrarea în activitate încă din toamna acestui an, să vorbim acum, la modul obișnuit, dar în exclusivitate, despre Vasile Ionescu, fotbalistul. Încearcă te rog să pui în talger trăsăturile tale caracteristice de jucător.

— Chiar revista dumneavoastră a scris despre mine că sînt tehnic, uneori pînă la rafinament. Nu m-ați văzut însă niciodată la antrenamente. Ei, bine, atunci, împing dezinvoltura (după atîta suferință să mi se ierte, rog, capriciul de a părea puțin lăudăros), pînă la spectacol. O emotivitate nativă, vecină uneori cu inhibiția, îmi diluează cîteodată calitățile în meciurile oficiale.

— Aceasta este probabil și explicația manifestării oarecum bizare pe care o arborezi după înscrierea vreunui gol. Mă refer la fuga aceea în slalom spre centrul terenului, cu tendința precisă de a evita îmbrățișările și sărutările colegilor.

— Exact. Și cine ar bănui o doză de înfumurare sub această manieră de a-mi exprima satisfacția, se înșeală. Băieții au înțeles de mult substratul refuzului meu, dar nu m-au iertat totuși de o anumită mîndrie ; susțin că alerg cel mai repede în teren, tocmai în momentele care urmează înscrierii golului. O singură dată, au avut și prilejul „răzbunării". S-a întîmplat la Iași, în campionatul 1965—66, cînd Sandu prinzîndu-mă, colegii și-au onorat „reușita", zdrențuindu-mi din entuziasm, tricoul.

— S-a înrădăcinat impresia că ești, invariabil, un „jucător de 70 de minute". Și, într-adevăr, rareori depășești acest prag de timp.

— Aproape automat, după 70 de minute, acuz cîrcei la picioare. Nimeni n-a putut să remedieze acest neajuns și sînt primul care regret acest lucru. După un masaj îmi revin, dar e tardiv și deci inutil. La anul, sper, însă, să mă descotorosesc de cîrceii aceștia păcătoși. Doar abia de curînd am revenit... de pe tărîmul celălalt și am început să cred parcă și în minuni.

Și zîmbește, ca de obicei, cu toată fața.

Ion CUPEN

Desene de NEAGU RADULESCU